

Стајао је полунаг пред својим новим делом. Светлост лампе дрхтаво се пробијала кроз задимљену просторију и бацала његову тешку сенку на управо завршену слику. Сенка му је требала, јер није имао храброст да се суочи са оним што је сматрао новим почетком.

Освртао се по гарсоњери ловећи немим, безизразним погледом раније радове - демони у разним техникама. Још једном је покушао да објасни себи зашто баш демони. Шта то они поседују што га тако неумољиво привлачи, опседа? Откуд толика потреба за естетиком и скривеним смислом суровог, прљавог, наказног, различеног.

Покушао је и да разабере колико већ времена живи добровољно отуђен од света. Колико је стар дим који удише? Колико се већ таложи прашина око њега? Колико дуго није гледао... Које ли је доба дана, КОЈА ЈЕ ГОДИНА?

Већ помало уморан од своје аскезе, која се давно још претворила у изопачену религију, положио је још влажну слику у крило и на њу спустио шаке и нездраво лице, погледа упртог у тешку, црну завесу. Колаж његове свакодневнице (пепео и гар дувана и канабиса, шљивовица, прашина, паучина, тешке мисли, мамурне визије и болесна душа) пренет на платно, лепио му се за кожу. Док је тонуо у сан, он и дело постојали су једно. Баријера је ишчезавала...

Тргао се. Чуо је кораке иза себе: дошла му је сестра. Једини пријатељ. Удахнуо је дубоко припремајући се за дијалог, који ће се (тако је он веровао) поновити хиљади пут. Она ће - пословна жена, дисциплинована и уредна (да није женско била би генерал) - хиљади пут, да се залуд труди, покушаће барем да изветри стан, а он ће је безочно слагати како је то управо учинио. Она ће слегнути раменима и, неуморно као што понавља и претходне радње, слушати његове ставове, идеје и визије.

Помазила га је по леђима. Окренуо се да је поздрави, и уследио је поприличан шок. Била је изазовно одевена; у односу на њено дотадашње одевање, била је готово нага. Није ни слутио да њене униформе крију тако племенито и дражесно тело. А и сама та одећа... Осетио је немир.

- Нисам могао ни претпоставити... у ком ће правцу поћи мода - прву мисао није могао да изговори.

- Не, ниси могао ни претпоставити каква је мода мога света.

Први пут је она употребила тај израз. Израз који - у то је био дубоко убеђен - једино он има право да употреби. Али то ни ти је била његова сестра, нити су мислили на исти појам.

Док је то говорила, посматрала је његово ново дело, а он је истог момента осетио везу између ње и слике. Мутну, нејасну али и непобитну. Било је то и више од везе - осетио је њихово јединство. Прожео га је немир.

- Дакле, ово си најављивао?

- Да... - био је несигуран.

- Због овог си толике године тамничео?

Било му је непријатно. Био је увеређен.

- Шта си ми данас скувала?

- Нешто што још ниси јео.

Посматрала га је. Проучавала.

- Мислим да би као прво морао да будеш свеснији ширине подручја које обухвата појам ликовна уметност, а потом и сам то подручје да прошириш.

Мозак му је командовао грохотан, понижавајући смех, али он се само осмехнуо.

- Чега си ти то свесна, а ја нисам? - продужавао је игру.

- Гледај...

Лагано се свукла, узеле је флашу шљивовице, и узвишеним готово божанским покретима, влажила своје прелепо тело. Пришла је зиду и приљубила се уз њега; прво грудима, а потом и леђима. Дуго је тако стајала, окренула леђима зиду, у жељи да он пажљиво осмотри сваку њену облину. Он је у почетку то одбијао, али је убрзо почео да жели, оно за шта је и даље веровао да му је сестра, више од свега.

Села је крај њега.

- Гледај...

Њен отисак на зиду лагано се сушио.

- У једном тренутку, током ишчезавања, ово ће дело досегнути врхунац естетике...

- Али...

Пажљиво је посматрала његово лице, његову недоумицу,

С нестрпљењем је ишчекивала да он доврши мисао; желела је да зна чему се противи: идеји да дело само себе ствара, само себе тражи, или пак...

- Ево, већ је ишћезло - готово је повикао.

- А ти би желео и другоме да га покажеш?

- Не, није то у питању. Делу се унапред морају обезбедити основни услови неопходни за његову дуговечност.

Коначно је открила његову тежњу. Одбацио је идеју да делу треба господарити током читаваг његовог настајања. Још пре него што је почео да ствара одрекао се сведока, обожаваца и славе. За вечност он жуди! А да није то у питању њена мисија би пропала.

- Дакле: пролазност је оно чега ти ниси свестан. Пролазност ти не умеш да доживиш. Не знаш творити пролазно.

- Чекај, чекај!... Ако ја иницирам неко дело и оставим га да се само заокружи, да само досегне свој врхунац и само себе оплемени смислом, а при том не остави никаквог трага, дакле искључује могућност да други стекну увид у то на који начин и до које мере је проширена ликовна уметност, онда не видим ни најосновнију потребу за таквим делом.

- Добровољно робујеш. Подвргао си се готово апсолутној изолацији од информација сваке врсте, а све у нади да ћеш осетити трептај искомског надаћућа...

Више је није чуо - појам *искон* ошину га попут најмоћније муње.

Сломљен и далек, он рече - Управо је Бог створио такво дело.

Потрајала је тишина спознавања, а потом му се лице разобличи.

- Време је за ремек-дело - он рече.

Она се повладајући осмехнула - Знаш шта треба да радиш?

- Знам - и он се осмехнуо.

Тада отпоче ритуал. Први пут је извођен, али њима беше познат и близак као да су га изводили од постанка света. Прво јој је чиодама с обојеним главама нагласио неке делове лица. На место обрва забатао је црне, око очију зелене, а око усана црвене, жуте и наранџасте. Затим јој је тетовирао брадавице, чинећи их пурпурним. Напоследку јој је око пупка урезао своје име, а потом им се демонска тела спојише у врховној пожуди. Исто-време доsegнуше врхунац и тог трена загризоше срце једно другом.

Његова сестра ушла је у стан. Седео је неприродно згрчен; повијен над делом с који је срастао. Знала је да више није жив. Као по команди - одупирући се свакој сузи, болу, грчу, урлику - пришла је прозору и повукла тешку црну завесу. Обасуше га зраци младог пролећног сунца, и силне сузе потекоше из мртвих очију.